

שתיקה מול שיחוק

משך שלוש שנים השחוללה בארץ מגפה חמורה של שיחוק ילדים. ואף עתון אחד לא יכול היה לכתוב עליה יותר מאשר: היום מתו כך וכך אנשים. כי הממשלה לא היתה מעוניינת, משום מה, בפרסום כלשהו על המגפה.

השנה, עם התחלת עונת הקיץ, בה מתרכבים מקישי השיתוק, פירסם העולם הזה דו"ח מקיף, שקול ועובדתי על המחלה בכללה ועל המצב בישראל. יחד עם זאת בישר לקורא העברי על התרופות האחרונות, ניתח את חשיבותן, שלש אות הרפואה קיבלו את הדו"ח ברצון: הם ידעו שיפעל להפגת הבהלה.

דם נשפך במערכת

תמונה זו נתגלתה לי עיני כשהוציאו אותי כמה קציני משטרה מן המיטה, קרוב לחצות, הובילוני, מערכת. מסביב היו פזורים שברי זכוכית, עתונים קרועים, שברי עץ.

בתחנת מגן דוד שכב דוש, פצוע בראשו, מוחלם. כדבריו המקוריים סעים אפשר היה לצרף את הסיפור. הוא עבד בלילה, ראה לפתע עשן דק עולה מתבילה על אדן החלון. מבלי להרהר בות במחשבה, ניגש אליה ודחפה החוצה. הי דבר עלול היה לעלות לו בעיניו. אולם הוא הציל את משרד המערכת מחבלה רצינית. הי תה זאת פצצה מאותו סוג שהתפוצץ, כעבור זמן מה, ליד הצירות ה- סובייטית.

מדוע בוצע המעשה, והמעשים שבאו בעקבותיו? עם המבצעים פתי רונים. לא אסתיר שגרים למערכת, מלבד צער על פצעי דוש, גם סיפוק מה. יכולנו לזייף אימרה של הפילוסוף דיקארט: מפוצצים אותנו, על כך

בית הזוועות

לא פעם הראו סרטי הוליבוד עתונאי זריו המתחקה בעקבות הפשע, מקויש את כל מרצו לבילוש אחרי האמת: מצליח לבסוף, לגלות את כל העובדות. משהו דומה אירע לחבר המערכת שיצא, עם צלם, לסיור ביקומי. הוא לקט את העקבות הדלילים, עבר מכתובת לכתובת, שיקר, שיכנע, העמיד פנים — וכעבור יומיים היה לו סיפור מלא על אשר ארע במוסד ווספיה. הוא אף הצליח לצלם את הילד מישל חכים, עם